

Четата върви по хайдушкитѣ пжтеки, по които Филипъ-Тотю миналъ презъ предната година. Тя възлиза по каменистото плато къмъ селото Вишовградъ. Отъ тамъ трѣгва за Драговскитѣ гори и се спира при с. Додни-долъ. Сетне се възкачватъ по стрѣмнитѣ склонове на високия брѣгъ и стига Юрушкитѣ лозя. Овчаритѣ, които ги виждатъ се разбѣгватъ. Юнацитѣ взематъ две цѣдилки сирене, оставятъ две бѣли меджадии на единъ камѣкъ и продължаватъ. Малко по-нататѣкъ овчарѣтъ Петъръ Шопа заколва и одира агнета, а момцитѣ наклаждатъ огънь да ги опекатъ на хайдушки кебапъ.

Но докато всички се готвятъ да турятъ кжшей печено месо въ празднитѣ си стомаси и да подкрепятъ силитѣ си, Стефанъ Караджата, на когото окото винаги е будно, вика Хаджи Димитъръ и му посочва потерата, която настѣпва отъ северо-изтокъ, откъмъ Никюпъ, Дѣското и Долни, Турчета — на северъ отъ Павликенския пжтъ и на западъ откъмъ Върбовка и Сухинъ-долъ.

Войводитѣ оставатъ недопеченитѣ агнета и даватъ заповѣди на дружината да заематъ гжстата и голѣма Драговска гора, между се-

---

билъ откаранъ раненъ въ Търново, а после тамъ обесенъ, съ Спиро Джеровъ. Вж. споменитѣ му, записани отъ М. Московъ АНБ, 6, II В., 607.